

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Druk nr 4
Warszawa, 14 sierpnia 2001 r.

IV kadencja

Panie Posłanki
i Panowie Posłowie
na Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej

Uprzejmie przekazuję wniesiony, na podstawie art. 118 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 2, art. 4 ust. 3 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1999 r. o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli, a także na podstawie art. 29 ust. 1 regulaminu Sejmu, **obywatelski projekt ustawy**

- o zakazie promowania przemocy w środkach masowego przekazu.

Projekt ustawy został wniesiony zgodnie z postanowieniami art. 7 ust. 2, art. 9 ust. 2 oraz art. 10 ust. 2 ustawy o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli.

Do reprezentowania Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej została wskazana - na podstawie art. 14 ust. 1 - Lucyna Podhalicz - Pełnomocnik Komitetu.

MARSZAŁEK SEJMU

(-) Marek Borowski

PROJEKT

USTAWA z dnia..... o zakazie promowania przemocy w środkach masowego przekazu

Mając na uwadze powszechność dostępu do środków masowego przekazu, gier komputerowych i Internetu oraz to, iż coraz częściej owe środki masowego przekazu, gry komputerowe i Internet są dla dzieci i młodzieży przekązkami gotowych wzorców demoralizujących zachowań, stanowi się co następuje:

Art. 1

1. Przez określenie «produkty środków masowego przekazu» rozumie się programy radiowe i telewizyjne, filmy dokumentalne, fabularne, rysunkowe, a także filmy wykonane innymi technikami, strony internetowe oraz periodyki prasowe skierowane do dzieci lub młodzieży.
2. Przez słowo «przemoc» rozumie się opisywanie lub pokazywanie brutalnych, odrażających, przerażających bądź okrutnych scen, mogących zagrażać psychicznemu, lub fizycznemu rozwojowi dzieci lub młodzieży.
3. Przez określenie «wulgarnie przedstawianie» rozumie się sceny, słowa, zwroty lub gesty powszechnie uznawane za niecenzuralne, obraźliwe lub takie, które pokazują w sposób złośliwy lub pogardliwy człowieka, ludzi, a także symbole religijne i przez to mogą wpływać w sposób szkodliwy na postawę moralną, rozumienie zjawisk społecznych i duchowych u dzieci lub młodzieży.
4. Przez słowo «obsceniczność» rozumie się sceny, słowa, zwroty lub gesty pokazujące lub opisujące seksualność człowieka bądź ludzi w sposób mogący zagrażać psychicznemu lub fizycznemu rozwojowi dzieci lub młodzieży.

Art. 2

Wprowadza się zakaz:

- 1) emisji w godzinach od 6.00 do 22.00 we wszystkich stacjach telewizyjnych nadających w Rzeczypospolitej Polskiej filmów dokumentalnych, fabularnych, rysunkowych, a także filmów wykonanych innymi technikami oraz programów, w których zawarta jest przemoc lub obsceniczność;
- 2) emisji w godzinach od 6.00 do 22.00 we wszystkich stacjach radiowych nadających w Rzeczypospolitej Polskiej programów, w których zawarta jest przemoc lub obsceniczność;
- 3) wulgarnego przedstawiania w godzinach od 6.00 do 22.00 we wszystkich stacjach telewizyjnych i radiowych nadających w Rzeczypospolitej Polskiej;

- 4) produkcji oraz rozpowszechniania produktów środków masowego przekazu, a także gier komputerowych oraz reklam skierowanych do dzieci lub młodzieży, w których zawarta jest przemoc lub obsceniczność;
- 5) produkcji oraz rozpowszechniania produktów środków masowego przekazu, a także gier komputerowych oraz reklam skierowanych do dzieci lub młodzieży, w których zawarte jest wulgarne przedstawianie;
- 6) rozpowszechniania w salach kinowych lub widowiskowych skierowanych do dzieci lub młodzieży filmów dokumentalnych, fabularnych, rysunkowych, a także filmów wykonanych innymi technikami, jeśli w tych filmach zawarta jest przemoc, obsceniczność bądź wulgarne przedstawianie;
- 7) rozpowszechniania w salach kinowych lub widowiskowych przed, w trakcie oraz po skierowanych do dzieci lub młodzieży filmach, o których mowa w art. 2, pkt 6, reklam skierowanych do dorosłego odbiorcy;
- 8) wydawania i rozpowszechniania skierowanej do dzieci lub młodzieży prasy, broszur, książek oraz innych tego rodzaju produktów, w których zawarta jest przemoc lub obsceniczność;
- 9) wydawania i rozpowszechniania prasy, broszur, książek oraz innych tego rodzaju produktów skierowanych do dzieci lub młodzieży, w których zawarte jest wulgarne przedstawianie;
- 10) sprzedaży, wypożyczania oraz udostępniania w inny sposób osobom małoletnim filmów video, DVD, CD, gier komputerowych lub gier telewizyjnych, w których zawarta jest przemoc lub obsceniczność;
- 11) sprzedaży, wypożyczania oraz udostępniania w inny sposób osobom małoletnim filmów video, DVD, CD, gier komputerowych lub gier telewizyjnych, w których zawarte jest wulgarne przedstawianie;
- 12) emisji przez czas dziesięciu minut przed i po programach lub filmach skierowanych do dzieci lub młodzieży informacji o programach bądź filmach skierowanych do dorosłego odbiorcy;
- 13) emisji przez czas dziesięciu minut przed i po programach lub filmach skierowanych do dzieci lub młodzieży reklam skierowanych do dorosłego odbiorcy;
- 14) emisji w trakcie programów lub filmów skierowanych do dzieci lub młodzieży informacji o programach lub filmach skierowanych do dorosłego odbiorcy;
- 15) emisji w trakcie programów lub filmów skierowanych do dzieci lub młodzieży reklam skierowanych do dorosłego odbiorcy;
- 16) produkcji oraz rozpowszechniania produktów środków masowego przekazu, w których pokazane są metody i instruktaż działań przestępczych

Art. 3

Zakazy, o których mowa w art. 2 dotyczą wszelkiego rodzaju podmiotów, a także jednostek finansowanych ze środków pochodzących z budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Art. 4

1. Kto narusza zakazy wynikające z art. 2 ustawy podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.
2. Jeżeli nadawca podmiot narusza zakazy określone w art. 2 ustawy. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji nakłada karę pieniężną zgodnie z art. 53 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji (Dz.U. 93.7.34, Dz.U. 95.66.335, Dz.U. 95.142.701, Dz.U. 96.106.496, Dz.U. 97.121.770, Dz.U. 97.88.554, Dz.U. 99.90.999 – zm. 09.05.2000, Dz.U. 99.90.999 – zm. 19.05.2000, Dz.U.00.29.358, Dz.U. 00.29.356, Dz.U. 00.73.852).

Art. 5

Ustawa wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie projektu ustawy o zakazie promowania przemocy w środkach masowego przekazu

Aktualne unormowania prawne w zakresie ochrony dzieci i młodzieży przed przemocą pokazywaną w środkach masowego przekazu nie są wystarczające. Brak jest unormowania ochrony przed przemocą w nowo powstałych mediach, takich jak Internet i jego pochodne np. gry komputerowe. Brak jest przepisów regulujących rozpowszechnianie przemocy poprzez prasę w szerokim tego słowa znaczeniu, co oznacza, że wydawca może do tytułu dołączyć płytę z grą lub program komputerowy, których treść jest poza kontrolą. Z drugiej zaś strony w aktualnie obowiązujących ustawach zawarto jedynie ograniczenia w promowaniu przemocy poprzez radio i telewizję. W przepisach tych brak jest wyraźnych norm prawnych precyzujących na czym polega promowanie przemocy w środkach masowego przekazu. Normy w tym zakresie są nieostre, mało precyzyjne i ogólne, przez co możliwe jest nadawanie programów i wydawanie prasy, w których znajdują się elementy przemocy, bez żadnych konsekwencji. Mała precyzyjność przepisów powoduje, że nie można stosować sankcji za naruszanie przepisów już istniejących, a przez to skłonić emitentów programów i publikacji do zaprzestania nadawania lub wydawania treści zawierających przemoc. Ponieważ media z powodu liczby i ilości nadawanych przez nie programów są trudne do kontroli przez osoby postronne, powinna powstać albo specjalna ustawa, albo instytucja powołana do ochrony przed ich działalnością. Z powodu złych doświadczeń z cenzurą i jej anachronicznego charakteru, jest mało prawdopodobne, by można było taką instytucję powołać. Zdaniem projektodawców ustawy taka instytucja nie jest potrzebna.

Wobec tego zachodzi konieczność uchwalenia ustawy, która precyzyjnie i kompleksowo regulowałaby rugowanie przemocy z treści nadawanych programów i publikacji prasowych, a jej przestrzeganiem zajmować by się mogły istniejące organy, takie jak sądy, prokuratura i Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, podlegające wzajemnej kontroli i wolne od stronniczości.

Dla projektodawców niniejszej ustawy potrzeba jej uchwalenia jest oczywista. Jest bezsporne, że media mają ogromny wpływ na dzieci i młodzież. Poprzez treść nadawanych programów i publikacji, tworzą się wzorce zachowań dzieci i młodzieży. Oczywiście nie tylko media mają wpływ na dzieci i młodzież, ale również rodzina, szkoła, środowisko i poziom życia, ale wobec coraz powszechniejszego i łatwiejszego dostępu do rozmaitego rodzaju środków masowego przekazu, w tym gier komputerowych i telewizyjnych, odbiera się rodzinie oraz szkole dużą część jej naturalnego, dobrego autorytetu.

Za niekorzystną zmianę zachowań dzieci i młodzieży odpowiada więc nie tylko jeden czynnik. Oddziałują wszystkie, ale w różnym stopniu. Jeśli można mieć jednak wpływ na jeden z nich, należy z tego skorzystać. Jak wynika z badań socjologicznych w ciągu ostatnich 6-7 lat podwoiła się w Polsce liczba przestępstw popełnianych przez osoby poniżej 18-go roku życia. Struktura przestępstw wskazuje na ich brutalizację. Znaczna ich część godzi w zdrowie i życie ludzkie (pobicia, zabójstwa i rozboje). Nasze społeczeństwo upodabnia się do amerykańskiego poprzez import najtańszej produkcji filmowej. W USA szacuje się, że dzieci do osiągnięcia 18-go roku życia oglądają 200 000 (dwieście tysięcy) aktów przemocy, tj. morderstw, gwałtów i napadów. Porównanie krajów, w których telewizja została masowo wprowadzona z tymi, które jeszcze nie osiągnęły tego poziomu rozwoju pokazuje, że obecność TV po 10-15 latach związana jest z dwukrotnym wzrostem zabójstw i kradzieży.

Bardzo często winą za ten stan rzeczy obarcza się rodzinę, alkoholizm i ubóstwo. Jest to jednak tylko część prawdy. W Polsce w ostatnich 10 latach ilość rozwodów spadła (z 11% do 7%). Zmniejsza się ilość spożywanego alkoholu (z ponad 6 litrów czystego spirytusu na głowę statystycznego mieszkańca rocznie w latach 80-tych na ponad 2 litry obecnie). Na niezmiennym poziomie znajdują się w statystykach policyjnych przestępstwa przeciwko rodzinie w stosunku do innych przestępstw. Zarzuca się rodzinie, że walka o byt eliminuje prawidłowe w niej relacje i jest to z pewnością prawda. Jednak w tym miejscu należy podnieść, że dzieci-przestępcy niekoniecznie wywodzą się z rodzin zdecydowanie biednych lub bogatych. Rodzina traci swych dotychczasowych sprzymierzeńców w wychowaniu, ponieważ media podważają w zasadzie wszystkie systemy wartości i przekonań. Upada autorytet szkoły i kościoła, media nie proponują w zamian niczego pozytywnego.

Ponad połowa badanych (w różnych sondażach - do 60, 70 %) w Polsce nie lubi i nie chce przemocy w mediach: wyniki badań opinii publicznej pokazują od kilku lat, iż nieakceptowanie przemocy wzrasta, oprócz tego, im wyższe wykształcenie, tym większe wymagania wobec TV. Najchętniej przemoc oglądana jest przez osoby z wykształceniem podstawowym, jako że im niższe wykształcenie, tym niższy krytycyzm.

Media mają potężną moc edukacyjno-wychowawczą. Przy ich pomocy można osiągnąć pozytywne efekty w zwalczaniu nowoczesnych plag cywilizacyjnych, tymczasem działalność niczym nie ograniczonych mediów powoduje skutek odwrotny, prowadzący do brutalizacji życia.

Jak wyżej wspomniano, w aktualnie obowiązującym systemie prawnym brak jest sankcji piętnujących promowanie przemocy w mediach. Dotyczy to zarówno radia, TV, prasy jak i Internetu oraz jego pochodnych. W ustawie o radiofonii i telewizji i wydanemu na podstawie ustawy

rozporządzeniu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 21 listopada 1994r. w sprawie szczegółowych zasad rozpowszechniania przez radio i telewizję audycji, które mogą zagrażać psychicznemu, uczuciowemu i fizycznemu rozwojowi dzieci i młodzieży (Dz. U. nr 20, poz. 108 z 1995r.), znajdują się zapisy zobowiązujące nadawców do ochrony dzieci przed przemocą, ale są to tylko ogólne wskazania bez konkretyzacji i brak jest sankcji za ich naruszenie. To samo odnosi się do art. 72 Konstytucji i art. 3 ustawy o Rzeczniku Praw Dziecka.

Projektowana ustawa precyzyjnie określi, jakie produkty środków masowego przekazu promują przemoc i inne negatywne zachowania, oraz określi sankcje za naruszenie zakazu. Przy czym należy podnieść, że sankcje te mają na celu głównie napiętnowanie danego zachowania, a nie mają stanowić dolegliwej kary. Jest to rodzaj prewencji ogólnej o bardzo liberalnym charakterze.

Z przedstawionych argumentów za uchwaleniem ustawy, wynika, że wykluczenie przemocy w dającej się przewidzieć kilkuletniej przyszłości spowoduje zahamowanie wzrostu agresji wśród dzieci i młodzieży. Być może spadnie ilość przestępstw popełnianych przez osoby do 18-go roku życia, a w konsekwencji i przez osoby dorosłe. Jeżeli wejście w życie ustawy spowoduje zmniejszenie przemocy w mas mediach, to odpadnie jeden z czynników wypaczających psychikę dzieci i młodzieży, dlatego będą one lepiej przygotowane do dorosłego życia.

Zmniejszenie przestępczości wśród nieletnich spowoduje zmniejszenie wydatków na walkę z przestępczością, przez co organy ścigania lepiej będą mogły wypełniać rolę, do jakiej zostały powołane. Są to korzyści finałowe dla państwa, które jednak nie mogą zostać teraz oszacowane.

Przestrzeganie ustawy nie powinno pociągnąć za sobą zmniejszenia wpływów finansowych dla firm zajmujących się środkami masowego przekazu. Nie spowoduje to spadku wpływów z reklam, ponieważ nadawcy będą mogli poszukiwać innych środków wyrazu, z pominięciem przemocy, proponowanych w reklamach.

Brak jest negatywnych skutków finansowych przy realizacji ustawy, natomiast możliwe jest osiągnięcie pozytywnych rezultatów w zakresie wychowania dzieci i młodzieży.

Ustawa nie wymaga dodatkowych aktów wykonawczych, ponieważ odwołuje się do obowiązujących przepisów.

W państwach Unii Europejskiej ten problem nie jest kompleksowo rozwiązany. Uchwalenie ustawy nie powoduje niezgodności prawa polskiego z unijnym.

INFORMACJA OGÓLNA

Komitet Inicjatywy Ustawodawczej Ustawy o Zakazie Promowania Przemocy w Środkach Masowego Przekazu powstał w Przemyślu w oparciu o ustawę o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli.

Podjęta przez Komitet akcja została zainicjowana przez matki zaniepokojone coraz większą brutalizacją przekazów medialnych skierowanych do dzieci i młodzieży. Praca na rzecz komitetu wykonywana jest bezpłatnie.

Punktem wyjścia było spostrzeżenie, że wiele pokazywanych przez telewizję kreskówek powodowało natychmiastową zmianę zachowania dzieci, które stawały się agresywne, zaczynały bić się między sobą, w zabawach naśladować brutalne zachowania postaci filmowych.

Ograniczenie oglądania telewizji nie zmienia sytuacji, gdyż to samo dotyczy gier komputerowych, reklam, komiksów oraz całego przemysłu około medialnego (gadżety, naklejki itp.).

Opieramy się na przekonaniu, że podstawą wychowania dzieci jest rozwijanie ich wrażliwości na różnice między dobrem a złem – niektóre media coraz głębiej niszczą tę wrażliwość. Negatywnego wpływu przemocy w mediach na zachowania i postawy dzieci oraz młodzieży dowodzą badania psychologiczne opisywane np. przez dr Elżbietę Zubrzycką (Instytut Psychologii UG), dr Lucynę Kirwil (Instytut Profilaktyki Społecznej i Resocjalizacji UW) czy Bogdana Fischera (Katedra Kryminalistyki UJ).

Celem komitetu jest przedłożenie Parlamentowi Rzeczypospolitej Polskiej projektu ustawy zakazującej między innymi pokazywania drastycznych, wulgarnych lub budzących lęk scen w programach telewizyjnych, grach komputerowych oraz innych środkach przekazu skierowanych do dzieci i młodzieży.

Zawiadomienie o powstaniu komitetu oraz projekt ustawy poparty podpisami ponad trzech tysięcy osób przedłożono marszałkowi Sejmu RP, który 15 maja 2001 roku wydał postanowienie nadające komitetowi osobowość prawną.

Postanowienie marszałka Sejmu jest jednocześnie wydaniem zgody na powszechne zbieranie podpisów obywateli pod projektem ustawy. Minimalna ilość podpisów gwarantująca, że projekt ustawy trafi pod obrady Sejmu wynosi 100 tysięcy, które powinny wpłynąć do Kancelarii Sejmu najpóźniej 14 sierpnia br. .

Podpisy pod projektem ustawy zbierane były: w przedszkolach, szkołach, instytucjach państwowych (policja, urzędy administracji samorządowej i państwowej), poprzez Internet, przy stolikach w miejscach publicznych, pod kościołami (przede wszystkim archidiecezja przemyska, krakowska oraz poznańska), poprzez struktury różnych fundacji, organizacji i stowarzyszeń, na przykład: Fundacji Rozwoju Komunikacji Społecznej, Federacji Ruchów Obrony Życia czy Młodzieżowej Agencji Harcerskiej.

Rodzice mogą i chcą mieć wpływ na treści przekazywane przez środki masowego przekazu. Wyżej przedstawione zamierzenia Komitetu zostały podjęte po to, aby zapoczątkować ustanowienie w naszym kraju regulacji prawnych chroniących dzieci i młodzież przed medialną demoralizacją.

BIURO GŁÓWNE:

**Komitet Inicjatywy Ustawodawczej
Ustawy o Zakazie Promowania Przemocy
w Środkach Masowego Przekazu**

37-700 Przemyśl, ul. Barska 15

tel./fax (016) 670 71 85, 670 58 30

e-mail: czystemediadlodziaci@poczta.onet.pl

adres internetowy: <http://republika.pl/czystemediadlodziaci/>

pełnomocnikiem komitetu jest Lucyna Podhalicz

tel. dom. (016) 679 12 00

przedstawicielem komitetu ds. prowadzenia rozmów w sprawie utworzenia Komitetu Honorowego jest Elżbieta Błońska-Grzesiak, tel. (012) 422 10 14, 0607 618 484

BIURA ZAMIEJSCOWE:

31-007 Kraków, ul. Wiślna 12a

tel. (012) 430 20 10, 430 20 15

**przedstawicielem tego biura jest Stanisław Markowski, 0602 214 100
lub Stanisław Bargieła, 0603 911 697**

61-696 Poznań, ul. Serbska 11

tel. (061) 828 01 28

przedstawicielem tego biura jest Michał Andrzejewski oraz Marek Bukała

00-740 Warszawa, ul. Górską 9 B/19

tel. (022) 851 63 13

przedstawicielem tego biura jest pan Filip Łajszczak

05-850 Ożarów Mazowiecki

ul. Poznańska 183

0 602 392 222, (022) 722 46 15

przedstawicielem tego biura jest ks. Jan Oleszko

Warszawa, dnia 12 września 2001 r.

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia
w sprawie zgodności obywatelskiego projektu ustawy
o zakazie promowania przemocy w środkach masowego przekazu
z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 31 ust. 7 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. - Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 1998 r. Nr 44, poz. 618 z późn. zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Przedmiotem przedstawionego do zaopiniowania projektu ustawy o zakazie promowania przemocy w środkach masowego przekazu jest wprowadzenie zakazu emisji, produkcji, rozpowszechniania, wydawania, sprzedaży, wypożyczania oraz udostępniania określonych w ustawie treści. Ustawa wprowadza definicje „produktów środków masowego przekazu”, „przemocy”, „wulgarnego przedstawiania” oraz „obsceniczności”. Za naruszenie zakazów wprowadzonych w ustawie grozić ma kara pozbawienia wolności do roku, kara ograniczenia wolności, albo grzywna.

2. Stan prawa wspólnotowego materii objętej projektem

Prawo wspólnotowe reguluje materię objętą proponowanym projektem ustawy. Należy w tym zakresie wymienić dyrektywę Rady nr 89/552 w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności emisyjnej (tzw. dyrektywa „Telewizja bez granic”) (O.J. z 1989 r, nr L 298, ze zm.). W dyrektywie tej wprowadzono w rozdziale V przepisy dotyczące ochrony małoletnich i porządku publicznego. W art. 22 wprowadzono obowiązek podjęcia przez państwa członkowskie właściwych środków dla zapewnienia, że programy telewizyjne nadawane

przez nadawców podlegających ich jurysdykcji nie będą zawierać żadnych programów które mogłyby w sposób poważny zaszkodzić fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności programów, zawierających treści pornograficzne lub nieuzasadnioną przemoc (ust. 1). W ust. 2 rozszerzono postanowienia ust. 1 na inne programy które mogłyby wpływać szkodliwie na fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, za wyjątkiem przypadków, kiedy zapewnione zostanie, że ze względu na wybór pory emisji lub zapewnienie innych środków technicznych, małoletni w zasięgu transmisji nie będą słuchali lub oglądali takich transmisji. W zakresie treści rozpowszechnianych za pośrednictwem Internetu należy zwrócić uwagę na zalecenie Rady nr 98/560 w sprawie rozwoju konkurencyjności przemysłu usług audiowizualnych i informatycznych przez promowanie rozwiązań krajowych zmierzających do osiągnięcia porównywalnego i efektywnego poziomu ochrony małoletnich i godności ludzkiej (O.J. z 1998 r. L 128). Zalecenie to choć nie jest wiążące to ma charakter uzupełniający i wzmacniający w stosunku do regulacji wspólnotowych i krajowych. W akcie tym Rada zawarła szereg zaleceń skierowanych do państw członkowskich, przemysłu, zainteresowanych podmiotów oraz Komisji opartych na zasadzie dobrowolności i uzupełnienia istniejących środków prawnych.

3. Układ Europejski

Żadne z postanowień Układu Europejskiego nie dotyczy bezpośrednio materii objętej zakresem omawianego projektu.

4. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa wspólnotowego i postanowień Układu Europejskiego

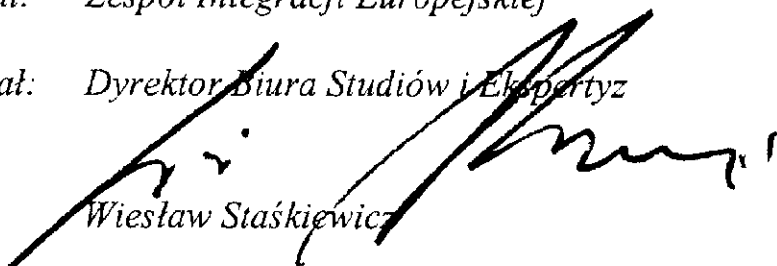
Zakres przedmiotowy projektu ustawy w zakresie wprowadzającym zakazy emisji określone w art. 2 pkt. 1, 2, 3 jest objęty wiążącym aktem prawa Unii Europejskiej wskazanym w pkt. 2 niniejszej opinii. W pozostałym zakresie projekt ustawy nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej (uwzględniając zalecenie, o którym mowa w pkt 2 opinii – nie mające charakteru wiążącego). Ustawa nie jest objęta bezpośrednio zakresem Układu Europejskiego. Można jedynie mówić o ogólnym obowiązku dostosowawczym wynikającym z art. 68 Układu, w którym Polska zobowiązała się do dołożenia najlepszych starań celem zapewnienia, że jej obecne i przyszłe ustawodawstwo będzie zgodne z prawem wspólnotowym.

5. Konkluzje:

Zakres przedmiotowy opiniowanego projektu ustawy w części objętej zakresem prawa wspólnotowego jest zgodny z tym prawem. Projekt ustawy nie jest objęty bezpośrednio obowiązkiem dostosowawczym wynikającym z Układu Europejskiego.

Opracował: *Zespół Integracji Europejskiej*

Akceptował: *Dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz*

Wiesław Staśkiewicz

Deskryptory bazy Rex: Unia Europejska, prawo karne, telewizja.

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 22 października 2001 r.

Cena - 0,75 + 22% VAT

